

Kjære dagbøger. Nå sidder jeg her og har netop ^{gjort} flyktet fra hjemlandet mit på grund af krig. Jeg er helt alene fordi familien min klarte sig ikke under flykten.

Jeg ble følt under et bombeangrep i Afghanistan - stan. Vi hadde flyktet i 7 år, da vi plutselig støtte på 3 bevapnede soldater. Jeg ble stiv av skrekk. De sa at vi måtte bli med dem i bilen, hvis ikke truet de med å skyte. Jeg hadde ikke noe annet valg enn å bli med dem. De kjørte oss til en fangeleir, der hvor vi fikk dårlig mat, drikke og nat. Jeg la opp flyktningsspill som måtte være perfekt hvis det skulle gå. Jeg tok med hele familien min, og vi gikk ut av døren og videre til gjerdet. Men hvis man var nær det så utløste det en alarm. Så vi gravede oss under gjerdet! Jeg kom først ut igjen. Men så klarte jeg i familien min å være nær gjerdet så vakterne kom å stang seg over alle i familien min, men jeg var utenfor gjerdet og løp for livet mitt. Jeg løp så lenge at jeg trodde jeg hadde løpt i flere timer. Men til slutt måtte jeg sette meg ned i utmattelse. Så nå er jeg her, i dette fremmede landet. Ingen forstår meg. Jeg spørde og spørret, vet ikke hvor jeg skal gå. Jeg bestemmer meg til slutt

1611

for å reise meg opp, og finne noe mat og drikke. Jeg røp på masse mennesker, og prøver å vise dem at jeg trenger mat og drikke men de forstår meg ikke i det hele tatt.

Så jeg lter rundt i byen etter noe å spise. plutselig kjente jeg den deiligste lukten jeg noen sinne hadde luktet, den kom fra en butikk som jeg trodde var ca. 200 m unna. Jeg begynte å løpe bort. Da jeg var foranne begynte jeg å minne at jeg tenkte meg, og har forstå meg med en gang. Da ble jeg lettet, det føltes ut som om jeg svarte til gud.

Har så meg masser å spise og drikke. Da jeg var ferdig med å spise, fikk jeg en følelse jeg aldri hadde følt før. Jeg satte meg ned og glad. Etterhvert dro jeg fra butikken, og fant et sted å gjemme meg, men etter 2 dager måtte jeg ha overnat. Så jeg gikk til det samme stedet, men helt riktig meg mer. Da visste jeg hvor jeg skulle gjøre. I tillegg, så jeg også en masse mennesker.

Etterhvert dro jeg tilbake til gjestestada mitt og lute på om jeg noen sinne ville få det bra i livet. Og kunne få rett familien min igjen.